

[Houe]

altså nødvendige forstærkninger, fra vore allierede.

Hvis forberedelsen til modtagelse af allierede forstærkninger ikke finder sted i fredstid, men først indledes i mobiliseringsfasen, vil risikoen for en mislykket operation være næsten 100 pct. De forstærkninger, vi kan regne med, må have en del af deres materiel og ammunition m.v. oplagt her i landet i fredstid, og lad mig i den forbindelse og i denne diskussion om det betimelige i at have disse oplægninger forberedt i fredstid sige, at historiske kendsgerninger desværre har vist, at når man skulle komme til undsætning et sted, efter at krigen var indledt, førte det ofte til nedslagtning af undsætningsenhederne, fordi deres modtagelse ikke var forberedt i tide. Er det virkelig sådan, at det er den slags morderiske tilstande, forslagsstillerne ønsker at udsætte danske soldater og deres allierede kammerater for?

Den strategi for undgåelse af krig, som Danmark indgår i, og som støttes af et stort flertal i befolkningen, er kendt som strategien om det fleksible svar. Netop i denne udlægning ligger, at NATOs strategi er defensiv. Det har den altid været, og det vil den fortsat være. Det er klart sagt fra dansk side, at vi ikke i fredstid har eller vil have kernevåben. Vores bidrag til NATO-samarbejdet består i at have en så tilpas stor stående styrke i alle tre værn, at den er i stand til at sikre mobilisering af dækningsstyrkens reserveenheder. Vort mobiliserede forsvar skal siden, hvis krisen – Gud forbyde det! – ender i en krig, i et snævert samarbejde med de allierede forstærkninger forhindre fjendtlig fremtrængen på dansk territorium. Sideordnet med det nævnte arbejdsområde har vi en meget betydende stilling inden for NATOs varslingsberedskab.

Forslagsstillerens heftige påstande om strategier og kernevåbenragnarok over Danmark får mig til at gentage, at vor alliances mål er at undgå krig og, hvis en alvorlig krise skulle opstå, da at styre uden om krigen. Men hvis krigen kommer, er formålet også at komme medlemslande til hjælp med de rette styrker og i rette tid. Det er på dette grundlag, Danmark er medlem, og hvis man kan eller vil forstå det, er det vel også indlysende, at forberedelser til at modtage hjælpen må træffes i tide, og at oplægning af materiel m.v. må være nøje planlagt.

Det er med beklagelse, jeg konstaterer, at man nu igen forsøger at ødelægge dansk forsvars muligheder for at efterleve folketingets påbud om at værne dansk territorium og suveræniteten. Forslagsstillerne går et ærinde, der ikke er det danske folks. Det konservative folkeparti kan ikke give sin tilslutning til forslaget.

Thoft (SF):

Jeg kan se, der bliver kludder i ordfører-rækken.

SF hilser selvfølgelig VS' forslag om at ophæve fly- og forstærkningsaftalerne med begejstring.

Nu har jeg godt nok ligesom mange af de øvrige politiske ordførere i den forudgående debat, vi havde i formiddags og i eftermiddags, brændt det meste af mit krudt af, og forslaget ligner jo i sin substans den forespørgselsdebat, vi har haft. Men der er nogle ting, jeg alligevel gerne vil trække frem.

Jeg synes, vi skal prøve at se tingene bare en lille smule i sammenhæng. Vi har i den sidste måned haft 6 væsentlige forsvarspolitiske begivenheder. Først var der begivenheden omkring det vesttyske og det amerikanske spionfly, som fik landingstilladelse på Bornholm. Vi fik ganske vist taget det i opløbet, og det blev kun til to fly, og det er vi særdeles tilfredse med.

Den næste var oberst Helge Kroons artikel i Militært Tidsskrift, hvor han åbent og ærligt forklarede, at NATO var på vej til det, han kaldte en offensiv, fremskudt strategi. Den er selvfølgelig defensiv i sin karakter – nu må I ikke misforstå mig – men den kaldtes bare offensiv, fremskudt strategi. Tanken var, at man lige så godt kunne komme russerne i forkøbet fremfor at sidde med hænderne i skødet og afvente et angreb. Obersten gjorde også opmærksom på Østersøens betydning for denne strategi, og han gjorde opmærksom på forstærkningernes betydning for denne strategi.

Den tredje var Weekendavisens oplysninger om, at en halv snes danske officerer – i øvrigt uden forsvarsministeriets viden, fik vi oplyst – i flere år havde deltaget i planlægning af det nye, fremskudte, offensive forsvar. Senere blev det korigeret af forsvarsministeren til, at det kun var en enkelt officer, som havde deltaget. Det var i hvert fald